

งูเขียวหางไหม้ตาโต งูเขียวหางไหม้สีมะกอก

Cryptelytrops macrops (Kramer, 1977)

Big-eyed pit viper

งูเขียวหางไหม้ตาโต – *Cryptelytrops macrops* (Kramer, 1977)

ลักษณะ งูขนาดตัวปานกลาง (จากปลายปากถึงรูก้น 470-530 มิลลิเมตร และหางยาว 110 มิลลิเมตร) หัวใหญ่รูปสามเหลี่ยมและส่วนหัวกว้างกว่าลำคอบ้าง ตามีขนาดใหญ่เมื่อเทียบกับสัดส่วนของหัว มีแอ่งรับรู้สึกลึ้นความร้อนอินฟราเรด (sensory pit) อยู่ทางด้านหน้าของตาลำตัวค่อนข้างยาว หางค่อนข้างสั้นและมีกล้ามเนื้อแข็งแรงที่ใช้ยึดพันกิ่งไม้ได้ (prehensile tail) ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม เกล็ดบนหัวมีขนาดเล็ก ซึ่งเกิดทางส่วนต้นของหัวมีพื้นผิวเรียบแต่เกิดทางด้านท้ายของหัวมีสันและแผ่นเกล็ดซ้อนเหลื่อมกัน เกล็ดบนหลังใหญ่กว่าเกล็ดบนหัว และมีสันใหญ่ แผ่นเกล็ดซ้อนเหลื่อมกัน เกล็ดด้านท้องเรียบ เกล็ดใต้หางเป็นแถวคู่ เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 21 เกล็ด เกล็ดท้องจำนวน 160-175 เกล็ด และเกล็ดใต้หางจำนวน 49-74 เกล็ด

ลำตัวมีด้านบนของหัวและบนหลังสีเขียว และด้านท้องสีเขียว ด้านข้างลำตัวอาจมีแถบสีดำจางพาดขวางลำตัวเป็นระยะ ตาสีเหลือง ขอบปากบนและขอบปากล่างสีขาวอมฟ้าหรือบางครั้งเป็นสีฟ้า มีเส้นสีขาวอมฟ้าหรือบางครั้งเป็นสีฟ้าตรงรอยต่อระหว่างเกล็ดด้านข้างลำตัวกับเกล็ดท้อง ด้านบนของหางสีน้ำตาลแดงและด้านล่างสีเขียวอมฟ้า ใต้คางและลำคอสีขาวอมฟ้าหรือสีฟ้า ด้านท้องสีเขียวแต่บริเวณตรงกลางของด้านท้องสีเขียวอมฟ้า

การแพร่กระจาย เวียดนาม กัมพูชา ในประเทศไทยพบทางภาคกลาง ภาคตะวันออก และบางส่วนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราชพบในป่าดิบแล้งและในป่ารอยต่อระหว่างป่าดิบแล้งกับป่าเต็งรัง

พื้นที่อาศัย บริเวณที่มีกลุ่มไม้กระจายค่อนข้างหนาแน่น

นิสัย ออกหากินเวลากลางคืนทั้งบนพื้นดินและบนต้นไม้หรือพุ่มไม้ในระดับต่ำ ส่วนมากพบหากินในพื้นที่ป่าที่มีกลุ่มไม้หนาแน่นและค่อนข้างชุ่มชื้น มักเกาะนิ่งอยู่กับที่โดยใช้หางที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงยึดพันกิ่งไม้หรือวัสดุวัตถุไว้ แต่ถ้าอยู่บนพื้นดินมักขดตัวเป็นวงแคบ ตรวจสอบเหยื่อโดยใช้แอ่งรับรู้สึกลึ้นความร้อนอินฟราเรดจากตัวเหยื่อ เมื่อถูกรบกวนทั้งในเวลากลางวันและในเวลากลางคืนจะไม่ค่อยเลื้อยหลบหนี แต่จะเลื้อยห่างออกไปหรือให้พ้นจากการถูกรบกวน และถ้าถูกรบกวนมากจะมีพฤติกรรมเหมือนกับงูเขียวหางไหม้ท้องเหลือง งูชนิดนี้ตกถูกเป็นตัว

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามเกณฑ์ของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราชพบได้บ่อยครั้ง